

Govoril si o smrti kot o trenutku, ki je lahko po svoje tudi lep: v njem ni več prostora za strah, le še za vdanost in zaupanje. Vem, da si bil (kot smo najbrž mi vsi, ki smo preživeli) prepričan, da je smrt zgolj povsem naraven prehod na višjo raven bivanja, začetek nekakšne nove, morda celo bogatejše doživljajske izkušnje.

Sedaj, ko sem ob tvoji smrti to tudi sam začutil, ti od srca verjamem. Če je smrt lahko tudi nekaj lepega, potem si umrl lepo: umrl si kot mož, kot človek, ki je tudi nam vsem dokazal vse tisto, o čemer je prejšnji večer pod obokom nepalskega neba tekla beseda.

A ostaja bolečina, ostaja nenadomestljiva izguba, ostajajo spomini. Obstaja pa tudi vera, obstaja veselje nad življenjem, obstaja vse tisto dobro, vseodpuščajoče, kar je moč najti le v pravih ljudeh.

In hvala ti, Damči, ker si me tega naučil!

Dani Bedrač

In memoriam: Mirko Ivič-Šiljo (1914-1992)

Med nami so planinci, ki bi jim morali posvečati posebno pozornost. Mi in prihodnji rodovi. To so tisti planinci, ki so spodbudili, organizirali, zbrali sodelavce, našli in navdušili mecene in zbirali denar, se odredkali vsakotredenskih in vsakoletnih prostih dni in počitnic ter sami največ tudi fizično delali pri zidavi naših planinskih koč.

Tak je bil **Mirko Ivič-Šiljo**, častni predsednik PD Ravna gora iz Varaždina. Umrl je, strtl od hude in neozdravljive bolezni, 7. avgusta letos, planinci iz Varaždina, Ivanca in Čakovca ter številni prijatelji in someščani pa so ga pospreмили na njegovo zadnjo pot 10. avgusta.

Z Mirkom sem se družil in sodeloval več kot 35 let. Hodili smo po gorah od Triglava in drugih slovenskih hribov, povezanih v slovensko planinsko transverzalo, ki jo je Mirko prehodil, prek Velebita, Zelengore, Magliča in Durmitorja do daljnih Prokletij na albanski meji.

Od dolgoletnega Mirkovega delovanja želim posebno poudariti zidavo novega planinskega doma na Ravni gori leta 1963, in sicer na kraju, kjer je stal nekdanji Filičev dom, ki so ga varaždinski planinci zgradili že leta 1932 in ga imenovali po svojem ustanovitelju in edinem predvojnem predsedniku, zaslužnem **prof. Krešimirju Filiču**.

Mirko Ivič je bil med drugo svetovno vojno s svojo prvo ženo Anko oskrbnik Filičevega doma, ta čas pa je tudi sodeloval s protifašističnim

gibanjem. Dom so leta 1944 požgali, Mirkovo ženo Anko, mater dveh mladoletnih otrok, pa ubili. Spomin na umrlo mater je ohranjen v imenu novega doma, ki se imenuje po **Anki Ivič**.

Upamo, da se bo sedanji dom, pravi majhen planinski hotel, imenoval po obeh in bo postal Planinski dom Anke in Mirka Iviča. Naj se naši planinski domovi imenujejo po tistih, ki so jih gradili v časih, ko so drugi zidali počitniške hiše za svoje lastne počitnice in razvedrilo!

V dom so napeljali telefon in električni tok, na vrhu so postavili kovinsko piramido - razgledišče, zgradili so dovozno cesto do doma. Za vse to je dal pobudo in za vse to je poskrbel Mirko Ivič, tedanji predsednik društva, ki ga je pri tem vseskozi podpirala njegova žena Katica.

Imel sem poslovljni govor na njegovem pogrebu. Govoril sem v imenu planincev živim ljudem o pridnosti, vztrajnosti in skromnosti nekega planinca, ki je lahko vsakomur za zgled.

Z Velikih pečin naše Ravne gore, ki so tako močno pritegnile **Maksa Meška** iz vasi Lahonci pri Ormožu, je prekrasen razgled na urejene in vinorodne griče Haloz, na gozdni Macelj, Strahinjščico, Boč, Pohorje. Planinska društva iz Ormoža, Maribora, Ptuja ali Rogaške Slatine uvrščajo v svoj letni program izletov tudi Ravno goro. Nas planince iz Varaždina pa bodo povezovali z Ravno goro tudi spomini na našega zaslužnega Mirka Iviča, na čigar večni dom je gospa **Vladimira Horvat**, predsednica našega društva, na dan žalostnega slovesa položila šopek svežih ciklam, nabranih v gozdovih Mirkove in naše Ravne gore.

Tomislav Jagačič

80 let Viktorja Obeda

Osem desetletij **Viktorja Obeda**, rojenega 28. avgusta 1912 v kraju Huntau v Avstriji, pomeni dinamično aktivnost v našem društvenem pla-

